

Duran té por

JOSEP
Calló

Per primera vegada en molt de temps sembla que el líder d'Unió, Josep Antoni Duran Lleida, té por d'alguna cosa. El líder i la seva tropa, pràcticament tots degudament col·locats, saben que han perdut el cordó umbilical que els unia a la militància del seu partit: el poder de la Generalitat, el necessari per acontentar aquells afiliats democratacristians de butxaca. En el discurs de tancament de l'escola d'estiu d'UDC –celebrada a Platja d'Aro– va llançar un missatge molt directe i dirigit a aquells que fins fa poc tenien un càrrec i en els darrers mesos l'han perdut. Va utilitzar la paraula «emprenyats» per qualificar aquests militants i els va reclamar que en el proper congrés del partit estiguessin quiets i callats: «Ara més que mai cal ser responsables i no intentar defensar esmenes només per esbravar-se o per tenir un dia de glòria». Va aprofitar per demanar «lleialtat i autoritat». La glòria només per a ell gràcies a la lleialtat dels altres.

EUDALD
Casadesús
i Barceló *

Fa unes setmanes, a la Comissió d'Actuacions Exteriors, Solidaritat i Cooperació del Parlament, vam tenir l'oportunitat de poder escoltar l'Associació d'agermanament Catalano-Amazig que treballa perquè la cultura Amazig o berber, que es troba repartida per un conjunt de països del Nord d'Àfrica –com Líbia, Tunísia, Algèria, el Marroc, Mali...–, sigui coneguda. Els seus representants ens van dir que, atès que molta de la immigració que arriba a Catalunya des del Marroc és Amazig –a Osona, per exemple, fins a un 80%–, volen aconseguir que els poders públics, en aquest cas catalans, endeguin actuacions que permetin la supervivència de la seva cultura al nostre país.

Tot aplaudint aquesta iniciativa, que va ser seguida amb interès pels diferents grups, no em vaig poder estar de comentar amb companys d'escó algunes reflexions que la compareixença em va suggerir. I és que l'entusiasme amb què ells es van expressar en la defensa de la seva cultura em va motivar a lamentar-me que en català, que és la nostra llengua, i en el marc de la Unió Europea, nosaltres només podem llegir-hi la Constitució Europea. Ni podem, de mo-

Reflexions arran d'una comissió

ment, adreçar-nos en català a les institucions europees ni, molt menys, esperar que ens hi responguin.

A casa nostra, a més, i segueix essent reflexió personal, el català també es troba en inferioritat de condicions respecte del castellà, alhora que el procés cada vegada més notable d'arribada de nova immigració –i, si us plau, no hi vegin cap mena de rebuig– el col·loca en una situació de major fragilitat.

Probablement en aquest sentit el Fòrum Universal de les Cultures –aquest gran esdeveniment que s'ha organitzat justament per explicar que cal conèixer i potenciar les cultures de tot el món i que no acaba de rutllar del tot– ha perdut una excel·lent oportunitat per donar un relleu més significat a la llengua i a la

cultura catalanes. A més, i en relació amb l'efemèrides, crec que a hores d'ara encara no hem estat capaços de mantenir un diàleg sincer i en igualtat de condicions entre les diverses cultures de l'Estat espanyol.

Encara convençut de la necessitat de defensar la llengua i la cultura catalanes, també lamento profundament el que considero procés de desnacionalització que crec ha començat el Govern tripartit: el desastre de l'Institut Ramon Llull, algunes mesures que poden transformar la ràdio i la televisió de Catalunya –que han jugat i juguen un paper primordial en la defensa de la llengua– en mitjans de comunicació de segona regional o el clamorós silenci del president Maragall en relació amb el fracàs del Govern de Madrid davant la Unió Europea per aconseguir el reconeixement ple del català.

Sembla que l'única cosa que interessa a alguns dels polítics que ara ens manen és si al recinte Fòrum s'hi podien entrar entrepans i begudes o ballar a ritme de samba convenientment vestits per a l'ocasió.

* Diputat al Parlament de Catalunya per CiU

➤ «El Fòrum Universal de les Cultures ha perdut una excel·lent oportunitat per donar un relleu més significat a la llengua i a la cultura catalanes»

Mentides

CARLOS
Carnicero

La comissió d'investigació de l'11-M i el coneixement progressiu del que ha passat amb l'accident del Yak-42 estan perfilant un retrat robot dels comportaments del govern de José María Aznar que poden constituir-se en un estigma indestructible. Dels dos casos es desprèn un profund menyspreu per l'administració dels assumptes públics i la concepció de la política com un mer instrument de propaganda per evitar el desgast en el poder. Els dos assumptes tenen dades comunes que apunten aquesta tesi. Tant en el maneig de la informació de l'atemptat de Madrid com el relatiu a l'accident de l'avió de transport, la prioritat del govern d'Aznar va ser una política informativa que els permetés sortir el millor parats possible, sense importar-los en cap de dels dos casos el respecte de les víctimes. D'aquesta forma, Federico Trillo va mentir des del primer moment per exculpar-se de qualsevol responsabilitat en l'accident i en la decisió d'utilitzar aquests tipus d'avió, falsificant el temps que feia al lloc de l'accident, ocultant les advertències prèvies de comandaments que no consideraven idoni aquest mitjà de transport i intentant fer creure que l'OTAN certificava la seguretat dels vols. La culminació de tot aquest procés va ser la identificació errònia de les víctimes, allargant d'una forma indecent el dolor de les famílies que ni tan sols saben qui és dins dels taüts que van enterrar. Ningú ha dimissat per tan grossa ofensa, perquè en els codis dels qui així han actuat no hi ha dibuixat l'horitzó de la dignitat. En l'assumpte de l'atemptat de Madrid, cada minut a la comissió d'investigació és una dada més afegida que permet sostenir des d'ara mateix que el ministre Acebes va mentir als espanyols sobre el resultat de les investigacions amb l'objecte d'endarrerir el coneixement públic que els autors havien estat membres d'Al-Qaeda i fent creure que l'atemptat era d'ETA. Àngel Acebes, amb aquesta desimboltura que va caracteritzar la política del govern d'Aznar, mira a la càmera i diu sense immutar-se: «El que passa a la comissió d'investigació demostra que actuem correctament». Unes persones com Federico Trillo i Àngel Acebes, que davant el coneixement dels fets que estem veient, en comptes de ficar-se sota el llit tenen la sang freda per romandre immutables, no haurien de tenir lloc en la política.

CARTES AL DIRECTOR

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon. No es publicaran cartes amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes també es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio.diaridegirona@epi.es.

L'estació de Figueres

El projecte d'ERC de soterrar el traçat del tren convencional al seu pas per Figueres (tot mantenint l'estació ferroviària al centre de la ciutat) ha estat automàticament desautoritzada, per part de l'equip de govern municipal figuerenc, amb una lacònica frase: «és un tema superat». D'aquesta manera, el PSC de Figueres adopta una actitud tancada, sense especificar ni respondre els diferents punts d'una proposta molt econòmica, sostenible i defensora del manteniment, sense embuts, del ferrocarril convencional.

El que sobta més del menyspreu de l'equip de govern de l'Ajuntament de Figueres al projecte de soterrament és que es digui que és una proposta desfasada. És desfasat estalviar-se més de 40 milions d'euros, en una època en què les finances públiques, en general, no passen per un bon moment? És desfasada una proposta que pot evitar-nos mols maldecaps i problemes econòmics, ecològics i socials, per fer passar el tren per sota del castell de Sant Ferran? És desfasada una proposta que pretén defensar nitidament el tren convencional per a Figueres i la comarca de l'Alt Em-

podrà en general? És desfasada una proposta que aposta clarament per la centralitat urbana, juntament amb altres serveis bàsics i/o complementaris, com l'estació d'autobusos, que permeti apropar el màxim nombre de ciutadans al ferrocarril i no pas el contrari?

Amb això del tren a l'Alt Empordà fa la sensació que es vulguin amagar les veritables intencions dels qui defensen, tan dogmàticament, l'anomenada opció oest. Sembla com si es volgués sacrificar el tren convencional –que recordem: és el tren que haurà de seguir fent servir més del 95% dels actuals usuaris alt-empordanesos– a favor d'una obra faraònica molt incerta, amb sospitosos rebrots especulatiu molt remarcables.

Perquè, és clar, seria molt interessant saber exactament quants TAV s'aturaran a la futura

estació de l'AVE de Figueres. Davant d'això, com és pot dir el següent? «La línia d'alta velocitat pot arribar a absorbir una part important dels combois de viatgers de recorregut regional, amb l'establiment de la línia Figueres-Lleida, i quedaria la línia convencional reduïda a la utilització pels viatgers en trajectes de molt curta distància i per als combois de mercaderies amb trànsit». Per altra banda, una estació de ferrocarril urbana ha d'estar situada al centre de la ciutat, altrament no estarà ben connectada, no ajudarà a la mobilitat de les persones ni donarà un bon servei a la comarca.

En definitiva, que si volem fer prevaler quelcom tan important com és l'interès general i el bé comú; si volem de debò potenciar el ferrocarril, que és el mitjà de transport que menys energia consumeix, el més ràpid, còmode i

segur i el que menys contamina i menys espai ocupa; si volem una política racional de recuperació del teixit urbà, complementada amb aquesta excel·lent contrada que tenim, que afavoreixi la proximitat entre el lloc de residència i el treball; cal, sense cap mena de dubtes, optar per aquest projecte de soterrament de la via, per tal que l'estació del tren convencional es mantingui al centre de la ciutat de Figueres.

—Josep M. Loste i Romero. Portbou.

Nen disminuït a Sils

Com a mare del nen amb paràlisi cerebral, estic molt contenta i agraïda a la direcció (personalment de la senyora Conxita) i als monitors del casal de Sils, per l'acollida i l'atenció personal que fan al meu fill.

De manera que el nen no està discriminat pel casal. Respecte al pagament, he hagut de pagar més que un nen normal, l'estiu passat també. En cas contrari el nen no podria assistir al casal (pel cost econòmic d'un monitor especial).

No obstant, he d'agrair a l'Ajuntament i a l'Ecom la seva aportació econòmica.

El casal no és de l'Ajuntament, sinó que és de l'AMPA (Associació de pares).

Respecte a Mifas, hi he anat buscant informació i ajuda econòmica.

Si el meu fill ha d'ocasionar molèsties i problemes als altres nens, jo el retiro.

—Anna Rodes. Sils.

AMB LA V DE BERGÉ

"FRANCESCO FERRER PROPOSA CREAR UNA PÀGINA WEB PRÒPIA PER CADA ASSOCIACIÓ DE VEÏNS"

